

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **město Varnsdorf**, se sídlem E. Beneše 470, Varnsdorf, zastoupené Mgr. Janou Slintákovou, advokátkou se sídlem T. G. Masaryka 1838, Varnsdorf, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 12. 2. 2019, čj. ÚOHS-R0118/2018/HS-04267/310/BMa, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 5. 2021, čj. 31 Af 21/2019-86,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 6. 2018, čj. ÚOHS-S0014/2017/VS-17841/2018/830/JVj, uložil žalobci pokutu ve výši 327 000 Kč za spáchání přestupku podle § 22aa odst. 1 písm. b) zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění zákona č. 262/2017 Sb. Toho se měl žalobce dopustit tím, že obecně závaznou vyhláškou č. 4/2012, o regulaci provozování sázkových her, loterií a jiných podobných her, účinnou od 1. 1. 2013, povolil provozování sázkových her, loterií a jiných podobných her podle § 2 písm. j) a § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, pouze na adresních místech uvedených v čl. 1 vyhlášky, aniž by výběr míst provedl

na základě objektivních, nediskriminačních a předem známých kritérií. Tím narušil bez objektivně ospravedlnitelných důvodů hospodářskou soutěž na trhu provozování sázkových her, loterií a jiných podobných her a na trhu provozování provozoven, v nichž mohou být sázkové hry, loterie a jiné podobné hry provozovány, zvýhodněním soutěžitelů, kteří mohou na povolených adresních místech nadále provozovat vymezené sázkové hry, loterie a jiné podobné hry, resp. dané provozovny. Porušil tak zákaz stanovený v § 19a odst. 1 písm. a) zákona o ochraně hospodářské soutěže. Předseda žalovaného v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí žalovaného.

[2] Rozhodnutí předsedy žalovaného napadl žalobce žalobou. Tvrdil, že se uvedeného přestupku nedopustil. Během přípravy vyhlášky si vyžádal metodickou pomoc od Ministerstva vnitra. V rámci této abstraktní kontroly byla vyhláška schválena. Žalobce byl proto v dobré víře o zákonnosti svého postupu. V době přípravy navíc neexistovalo ani stanovisko žalovaného k této problematice. S ohledem na svou dobrou víru považuje uloženou pokutu za nepřiměřeně vysokou. Popsal důvody, které jej vedly k vydání vyhlášky včetně toho, proč povolil provoz loterií jen na stanovených místech. Vymezení těchto míst považuje za odůvodnitelné na základě objektivních a předem známých kritérií. Požadavky žalovaného a Ministerstva vnitra považuje v praxi za neproveditelné. Správní orgány neprokázaly, že skutečně došlo k narušení hospodářské soutěže, přičemž k naplnění skutkové podstaty přestupku nestačí, aby se jednalo o jednání způsobilé hospodářskou soutěž narušit. Žádný konkrétní soutěžitel vyhláškou nebyl znevýhodněn. Výkonem obecní normotvorby nadto ani nelze spáchat správní delikt. V souladu s Ústavou je pouze takový postup, kdy žalovaný podle § 19a odst. 4 zákona o ochraně hospodářské soutěže deklaruje rozhodnutím nezákonný postup a následně toto rozhodnutí zašle Ministerstvu vnitra, které má možnost vyhlášku sistovat, případně Ústavnímu soudu navrhnout její zrušení. Sankcionováním obcí žalovaný narušuje dělbu moci a překračuje své pravomoci.

[3] Krajský soud shora označeným rozsudkem žalobu zamítl. Dospěl k závěru, že žalobci plynula daná povinnost přímo z § 19a zákona o ochraně hospodářské soutěže, který byl účinný v době vydání vyhlášky. Stanovisko žalovaného je jen výkladovou pomůckou, nikoli závazným pramenem práva. Z hlediska přezkumu vyhlášky soud poukázal na nutnost rozlišovat mezi legitimním cílem, který sleduje (tj. sledovaným veřejným zájmem, zde minimalizací negativních důsledků hazardu) a ospravedlnitelnými důvody (tj. skutkovými okolnostmi ospravedlňujícími konkrétní postup). I správní orgány vyšly z toho, že vyhláška sleduje legitimní cíl, což ale není dostačující a je třeba zkoumat i to, zda nedošlo k narušení hospodářské soutěže, popřípadě, zda je toto narušení proporcionální k legitimnímu cíli. Žalobce musí vysvětlit, dle jakého kritéria vybral konkrétní adresní místa a prokázat, že zvoleným postupem nedošlo k diskriminaci soutěžitelů působících na trhu nebo těch, kteří by na něj chtěli vstoupit. Žalobce konkrétní důvody (které nijak nepodložil) předložil až v řízení před soudem. Ani ty ale nelze považovat za proporcionální z hlediska narušení hospodářské soutěže ve vztahu k legitimnímu cíli. Zásah žalovaného proti orgánům veřejné správy ani nevyžaduje, aby došlo k narušení hospodářské soutěže. Dostačující je i její ohrožení. Správní orgány byly oprávněny podrobit vyhlášku přezkumu a posoudit její soulad se zákonem o ochraně hospodářské soutěže. Ústava nezapovídá, aby stát do práva na samosprávu zasáhl i jinak než všeobecným dozorcím prostředkem nad zákonností obecní normotvorby podle zákona č. 128/2000 Sb., o obcích. Oba prostředky sledují různé cíle a mají různé

pokračování

důsledky. Krajský soud neshledal ani důvod pro moderaci pokuty, neboť její uložení ve výši 3,27 % z horní hranice zákonné sazby není zjevně nepřiměřené.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Vyličil, jaká pozitiva přijetí vyhlášky přineslo jemu samotnému, jeho obyvatelům i státu. V jejich světle považuje uložení pokuty za absurdní, neboť je pokutován za to, že všem pomohl a výsledek jeho jednání je veskrze pozitivní. Poukázal na čtyřstupňový test vymezený Ústavním soudem pro přezkum obecně závazných vyhlášek v nálezu ze dne 7. 4. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 41/18. Krajský soud se touto judikaturou vůbec nezabýval. Z judikatury rovněž plyne, že stěžovatel může racionální a neutrální důvody předložit až dodatečně v řízení před soudem. Závěr krajského soudu, ve kterém stěžovateli takový postup vytkl, proto neobstojí. Kdyby proběhlo místní šetření, mohl by se i žalovaný přesvědčit, že stěžovatelem uváděné důvody nejsou účelové. Tím je vyličen i legitimní cíl, který stěžovatel vyhláškou sledoval. Zopakoval důvody, které jej vedly k vymezení právě těchto míst a na základě jakých podnětů je zvolil.

[5] Dále stěžovatel zopakoval žalobní argumentaci, s níž se sice krajský soud vypořádal, ale nesprávně. Žalovaný v posuzované věci překročil meze svého zákonného zmocnění a neoprávněně zasáhl do práva stěžovatele na samosprávu. Jediným orgánem oprávněným rušit obecně závazné vyhlášky je Ústavní soud. Pokuta uložená žalovaným je snahou vynutit zrušení nevyhovující obecně závazné vyhlášky. Tím žalovaný supluje činnost Ústavního soudu. Žalovaný svým postupem porušuje základní ústavní princip, podle kterého má stát zasahovat do činnosti územních samosprávných celků jen tehdy, vyžaduje-li to ochrana zákona a jen způsobem stanoveným zákonem. Stěžovateli minimálně od 1. 1. 2013 do vydání stanoviska žalovaného ze dne 1. 9. 2014 nebylo známo, že se dopouští čehokoliv protizákonného. Byl proto legitimně v dobré víře, přičemž jednáním žalovaného je narušen princip právní jistoty. Stěžovatel si rovněž klade otázku, jak by žalovaný vymezil kritéria tak, aby nebyla diskriminační.

[6] Ani krajský soud se pak podle stěžovatele nevypořádal s otázkou, kdo byl vyhláškou zvýhodněn či znevýhodněn. Zda majitelé objektů, provozovatelé zařízení či majitelé herních přístrojů. Tato otázka doposud nebyla zodpovězena, byť je pro posouzení věci zásadní. Omezení počtu provozoven k provozování loterií nemůže vést ke znevýhodnění provozovatelů loterií, neboť provozovatelé provozoven nejsou zároveň provozovateli loterií. V jednotlivých provozovnách mohou být umístěna zařízení různých provozovatelů loterií. Uložená výše pokuty pak nezohledňuje, že vyhláška regulovala problematiku, u níž není aplikace § 19a zákona o ochraně hospodářské soutěže jasná. Vyhláška nemohla mít žádný vliv na provozovatele loterií. Stěžovatel byl v dobré víře v legálnost svého postupu a za dané období by mu neměla být pokuta uložena. Stěžovatel navíc nechal v dobré víře provést tzv. abstraktní kontrolu norem.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud odmítl, případně zamítl. Důvody pro odmítnutí kasační stížnosti shledává v tom, že se krajský soud zabýval vznesenými žalobními námitkami a stěžovatel na jeho závěry nereaguje a pouze opakuje argumentaci uplatněnou v žalobě. Kasační stížnost fakticky

směřuje jen proti rozhodovacím důvodům žalovaného a je nepřipustná. Předmětem stěžovatelem odkazovaného nálezu sp. zn. Pl. ÚS 41/18 byl přezkum ústavnosti, resp. zákonnosti obecně závazné vyhlášky obce. Žalovaný se ale zabýval tím, zda stěžovatel spáchal přestupek. Ústavní soud se v daném nálezu ani nezabýval aplikací § 19a zákona o ochraně hospodářské soutěže. Z nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 56/10, neplyne právo zformulovat odůvodnění vyhlášky až dodatečně před soudem. Daný nálezh hovoří jen o přdestření a obhájení důvodů před soudem. Musí se ale jednat o důvody, které zde byly dány v době přijetí vyhlášky. Stěžovatelem tvrzené důvody navíc krajský soud odmítl jako nepodložené a vyvrátil je již předtím i žalovaný. Krajský soud vypořádal i argumentaci týkající se nedostatku pravomoci žalovaného a tvrzené dobré víry stěžovatelky. Pokud jde o realističnost požadavku žalovaného na obsah vyhlášky (vymezení objektivních, nediskriminačních a předem známých kritérií regulace hazardu), žalovaný obdržel desítky podnětů k výkonu dozoru a sankční rozhodnutí bylo v této oblasti výjimečné. I s námitkami stran naplnění skutkové podstaty a znevýhodnění jednotlivých soutěžitelů se již žalovaný zabýval ve svém rozhodnutí a krajský soud se s jeho závěry ztotožnil. Stěžovatelem uváděné důvody regulace jsou zcela nové, účelové a ničím nepodložené a stěžovatel rezignoval na povinnost prokázat, že daná kritéria skutečně existovala v době vydání vyhlášky, že z nich vycházel a že naplňují zákonné požadavky. Závěrem vyložil, proč stěžovatelem uvedená kritéria nepovažuje za věrohodná s ohledem na to, jaké provozovny byly povoleny a jaké nikoli.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Úvodem považuje kasační soud za nutné připomenout (a to i v návaznosti na vyjádření žalovaného) svoji již existující judikaturu týkající se přípustnosti kasační stížnosti (resp. jednotlivých kasačních námitek). Podle té totiž za situace, kdy se krajský soud v napadeném rozsudku žalobní argumentací řádně zabývá a stěžovatel se v kasační stížnosti přesto omezí na pouhé zopakování svých žalobních námitek, jsou takové kasační námítka nepřipustné (§ 104 odst. 4 s. ř. s.), neboť se opírají jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. (viz např. usnesení ze dne 30. 6. 2020, čj. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS). Je třeba zdůraznit, že kasační stížnost je oprávněným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Předmětem přezkumu je primárně dané rozhodnutí (anebo řízení o žalobě), nikoliv jemu přecházející správní řízení a žalobou napadená rozhodnutí. Stěžovatel tak musí v kasační stížnosti polemizovat se závěry, které ve věci zaujal krajský soud, nikoliv jen dále opakovat již vypořádanou žalobní argumentaci.

[11] V tomto ohledu je tedy předně nutno dát za pravdu žalovanému v tom, že část kasační argumentace spočívá pouze v zopakování argumentace uplatněné již v žalobě a směřuje výlučně proti závěrům žalovaného. Pokud jde o stěžovatelem opětovně tvrzené překročení zákonného zmocnění ze strany žalovaného (suplování role Ústavního soudu) a zásahu do práva na samosprávu, resp. navazující argumentaci týkající se porušení principu

pokračování

právní jistoty, stěžovatel v ní nijak nereaguje na závěry krajského soudu. Krajský soud se však uvedenou argumentací v napadeném rozsudku zabýval (což ostatně výslovně připouští i sám stěžovatel). Uvedená část kasačních námitek je tedy nepřípustná. Nad rámec uvedeného lze nicméně dodat, že Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 5. 4. 2022, čj. 7 As 60/2020-34, již vyslovil i k některým z výše uvedených otázek, kterých se týkala podstata kasační argumentace stěžovatele. Nejvyšší správní soud především neshledal za protiústavní samotnou možnost žalovaného sankcionovat obce za dopady obecně závazných vyhlášek. Dospěl k závěru, že žalovaný má pravomoc přezkoumávat obecně závazné vyhlášky obcí a posoudit, zda nevyvolávají účinky rozporné se zákonným zákazem narušování hospodářské soutěže. Tento přezkum probíhá nezávisle na přezkumu obecně závazných vyhlášek Ústavním soudem, a to s ohledem na jejich rozdílné cíle a rozdílné způsoby kontroly činnosti územních samosprávních celků. V uvedeném rozsudku rovněž vyložil, že se při přezkumu obecně závazné vyhlášky z hlediska narušení hospodářské soutěže podle § 19a zákona o hospodářské soutěži neaplikuje čtyřkrokový test dle judikatury Ústavního soudu pro abstraktní přezkum zákonnosti obecně závazných vyhlášek. I vyhláška, která splní nároky tohoto testu, proto může neproporcionálně narušit hospodářskou soutěž.

[12] Za nepřípustnou je pak ze stejných důvodů třeba označit i část kasační argumentace týkající se výše uložené pokuty. Ani zde totiž stěžovatel nijak nereaguje na konkrétní závěry krajského soudu uvedené v bodě 43. a násl. napadeného rozsudku (zejm. výklad požadavku „zjevné nepřiměřenosti“ pokuty). Zmiňuje-li pak v této souvislosti stěžovatel v kasační stížnosti, že výše pokuty nezohledňuje, že aplikace sporného ustanovení zákona nebyla jasná, resp. že jeho obecně závazná vyhláška nemohla mít negativní dopad na provozovatele loterií, mívá se v tomto ohledu se závěry krajského soudu, resp. jedná se o námitky, které v této souvislosti poprvé uplatnil až v kasačním řízení, byť mu nic nebránilo, aby je vznesl již v žalobě (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). V řízení o žalobě v této souvislosti poukazoval jen na svou dobrou víru. Pouze na okraj pak lze k uvedenému dodat, že skutečnost, že si stěžovatel vyžádal metodickou pomoc od Ministerstva vnitra, neznamená, že vyhláška prošla tzv. abstraktní kontrolou zákonnosti, jak v kasační stížnosti také tvrdí. Takovou tuto kontrolu provádí pouze Ústavní soud.

[13] Jde-li o přípustné (projednatelné) námitky, stěžovatel krajskému soudu vytýká, že se nezabýval jeho námitkou, podle níž danou vyhláškou nikoho neznevýhodnil. Stěžovatel tuto námitku v žalobě skutečně vznesl, a to v souvislosti s tvrzením, že k naplnění skutkové podstaty daného přestupku nestačí, aby vyhláška byla způsobila hospodářskou soutěž narušit, ale že k takovému narušení musí skutečně dojít. Na tuto argumentační linii nicméně krajský soud reagoval v bodě 31. a násl. napadeného rozsudku, kde vyložil, že narušením soutěže se rozumí i její ohrožení a zásah proti orgánům veřejné správy nevyžaduje skutečné narušení hospodářské soutěže. Vedle toho poukázal na to, že se žalovaný ve svém rozhodnutí podrobně zabýval i tím, že vyhláška zvýhodnila provozovatele provozující loterie na povolených adresách. Takové vypořádání je z hlediska přezkoumatelnosti dostatečné. Za akceptovatelné je považováno i odůvodnění, ve kterém krajský soud odkáže na závěry žalobou napadeného rozhodnutí v situaci, kdy jsou tato rozhodnutí řádně odůvodněna, je z nich zřejmé, proč správní orgány nepovažovaly právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho námitky považovaly za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li

krajský soud k jiným závěrům (viz např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130). O takovou situaci se jedná i v případě uvedené námítky stěžovatele. Již správní orgány vyložily, že vyhláška zvýhodňuje provozovatele na povolených adresách oproti všem ostatním provozovatelům loterií, kteří zamýšleli na území města působit nebo měli platné povolení provozování loterie na území města (mimo vyhláškou povolené adresy). Tato námitka stěžovatele proto není důvodná.

[14] Další okruh kasačních námitek stěžovatele se týká toho, do jakého okamžiku mohl splnit požadavek na uvedení racionálních, neutrálních a nediskriminačních důvodů, které jej vedly k vymezení konkrétních adresních míst, v nichž povolil provoz loterií. Ve vztahu k této otázce je nicméně třeba již úvodem poukázat na to, že krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku nesetřval pouze u výtky, že stěžovatel důvody předestřel poprvé až v žalobě, ale současně vysvětlil (byť stručně), že ani tyto důvody nejsou dostatečné (viz bod 29. odůvodnění rozsudku krajského soudu). Ač by se tedy mohlo z kasační argumentace stěžovatele jevit, že se krajský soud jeho argumenty (doplněnými důvody) odmítl zabývat, není tomu tak.

[15] Nadto je nutno stěžovatele upozornit, že poukazuje-li na judikaturu Ústavního soudu, podle níž může obec důvody vymezení konkrétních míst předestřít a obhájit až v řízení před soudem (viz zejm. nálezn ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 56/10, bod 40), je postavení stěžovatele a obce ve věci rozhodované Ústavním soudem odlišné. Judikatura, na níž stěžovatel odkazuje (a na níž navazuje i judikatura kasačního soudu, viz např. rozsudky ze dne 13. 7. 2017, čj. 1 As 5/2017-76, bod 37, ze dne 5. 9. 2018, čj. 10 As 378/2017-76, bod 23, a ze dne 1. 4. 2022, čj. 8 As 281/2019-69, bod 34) totiž k takovým závěrům dospěla v rámci přezkumu rozhodnutí Ministerstva financí o odebrání (zrušení) povolení k provozování loterií a jiných podobných her (právě v návaznosti na rozpor s obecně závaznou vyhláškou obce). Jednalo se tedy o řízení, v nichž obec byla ve zcela jiném postavení, než ve věci nyní projednávané. Zde stěžovatel jako účastník řízení měl již v prvostupňovém i odvolacím řízení dostatek prostoru důvody zvolené regulace předestřít (ostatně ani sám nepopírá, že jej k tomu žalovaný opakovaně vyzýval). Stěžovatel zde byl již v oznámení o zahájení správního řízení (ze dne 10. 1. 2017) seznámen s tím, že možné porušení zákona se týká mimo jiné toho, zda „výběr ... míst byl proveden na základě objektivních, nediskriminačních a předem známých kritérií“. Poukazuje-li tedy stěžovatel v kasační stížnosti také na to, že důvody vydání obecně závazné vyhlášky „může zformulovat dodatečně“, není v nyní projednávané věci zřejmé, že by mu v tom žalovaný jakkoliv bránil (žádná konkrétní kritéria stěžovatel nepředestřel ani v rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí, které se právě chybějícími kritérii pro stanovení konkrétních adresních míst podobně zabývalo).

[16] Jestliže stěžovatel (zřejmě i v reakci na shora uvedené závěry krajského soudu) zmiňuje, že jeho zdůvodnění uvedené v žalobě není účelové, což by se bylo bývalo ukázalo, kdyby proběhlo místní šetření, je k tomu možno jen poznamenat, že stěžovatel v žalobě k prokázání svých tvrzení žádný důkaz nenavrl (tedy ani provedení místního šetření). Netvrdí ani, že by tak učinil jindy v průběhu řízení před krajským soudem. Jde-li pak o samotné stěžovatelem uváděné důvody (kritéria vymezení konkrétních míst), je třeba připustit, že krajský soud se jimi nijak detailně nezabýval. Přestože v tomto směru stěžovatel odůvodnění napadeného rozsudku nikterak nenapadá, je třeba konstatovat, že by jistě bylo vhodnější, pokud by tak krajský soud učinil. Podstatné nicméně je,

pokračování

že krajský soud stěžovatelem uváděné důvody neopomněl a v základu se s nimi vypořádal. V této souvislosti nelze odhlédnout ani od toho, že ač s těmito argumenty stěžovatele obsáhle polemizoval žalovaný ve vyjádření k žalobě, stěžovatel tyto důvody do kasační stížnosti z žaloby v podstatě bez dalšího převzal. Jde-li pak o samotné dodatečně předložené důvody (kritéria volby konkrétních adresních míst), kasační soud nad rámec výše uvedeného pouze stručně poukazuje na to, že není předně vůbec zřejmé, z jakého důvodu stěžovatel kritérium „*snadné kontrolovatelnosti*“ heren v jednom případě shledává u adresy v centru města, v jiném případě u adres na výjezdu z města (což platí i pro související kritérium „*dosažitelnosti kontroly městskou policií*“). Kritéria v podobě blízkosti „*problematických zón*“, resp. „*venkovních odpočinkových zón*“ stěžovatel nijak blíže nevysvětluje a kritérium „*kamerového dohledu*“ pak zcela nekonkrétně zmiňuje ve vztahu k „*některým lokalitám*“. Žádné další důvody (kritéria) stěžovatel neuvedl. S ohledem na výše uvedené je tedy třeba uzavřít, že ani okruh kasačních námitek týkající se dodatečného předestření odůvodnění dané regulace nemůže být důvodný.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud tedy s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[18] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalovanému, který měl ve věci úspěch, nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. srpna 2022

Milan Podhrázký
předseda senátu